

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ
BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA INFORMAČNÍCH TECHNOLOGIÍ
ÚSTAV INFORMAČNÍCH SYSTÉMŮ
FACULTY OF INFORMATION TECHNOLOGY
DEPARTMENT OF INFORMATION SYSTEMS

OBNOVA HESEL ARCHIVŮ ZIP S VYUŽITÍM GPU

PASSWORD RECOVERY OF ZIP ARCHIVES USING GPU

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
BACHELOR'S THESIS

AUTOR PRÁCE
AUTHOR

VOJTĚCH VEČEŘA

VEDOUCÍ PRÁCE
SUPERVISOR

Ing. RADEK HRANICKÝ

BRNO 2016

Abstrakt

Tato práce obsahuje popis používaných šifrovacích a hešovacích metod využívaných k zabezpečení souborů, použití GPU jako nástroje pro provádění paralelních operací a reálné použití této funkcionality pro zrychlení obnovování hesel souborů. Pro demonstraci jsme použili nástroj Wrathion umožňující generování a zpracování hesel na GPU. Jako referenční soubory jsme použili formáty archivů .7z a .ZIP, jež jsme analyzovali a následně vypracovali popis jejich vnitřních struktur. Všechny zmíněné metody, technologie a analýzy slouží jako pre-rekvizity návrhu modulů pro Wrathion.

Abstract

This thesis describes cryptographic and hashing methods commonly used for protection of data files, usage of GPU such as a tool for parallel computing and its real-world usage for empowering of the password recovery processes. For demonstration we chose Wrathion tool, which allows us to generate and process passwords right on GPU. As the example files were chosen archives of formats .7z and .ZIP. This thesis also contains the description of their inner structures as well as the design of extension modules for Wrathion.

Klíčová slova

ZIP, 7z, obnova hesel, archiv, GPU, OpenCL, šifrování

Keywords

ZIP, 7z, password recovery, archive, GPU, OpenCL, encrypting

Citace

VEČEŘA, Vojtěch. *Obnova hesel archivů ZIP s využitím GPU*. Brno, 2016. Bakalářská práce. Vysoké učení technické v Brně, Fakulta informačních technologií. Vedoucí práce Hranický Radek.

Obnova hesel archivů ZIP s využitím GPU

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto technickou zprávu vytvořenou v rámci semestálního projektu vypracoval samostatně pod vedením pana Ing. Radka Hranického. Uvedl jsem všechny literární prameny a publikace, ze kterých jsem čerpal.

.....
Vojtěch Večeřa
7. května 2016

© Vojtěch Večeřa, 2016.

Tato práce vznikla jako školní dílo na Vysokém učení technickém v Brně, Fakultě informačních technologií. Práce je chráněna autorským zákonem a její užití bez udělení oprávnění autorem je nezákonné, s výjimkou zákonem definovaných případů.

Obsah

1	Úvod	3
2	Metody pro šifrování a hešování	4
2.1	Šifrování	4
2.1.1	Triple Data Encryption Algorithm (TDEA, 3DES)	4
2.1.2	Advanced Encryption Standard (AES)	5
2.2	Hešování	6
2.2.1	SHA-1	6
2.2.2	SHA-256	6
3	Paralelní výpočty na GPU pomocí OpenCL	7
3.1	OpenCL	7
3.1.1	Architektura OpenCL	8
4	Nástroj Wrathion	11
4.1	Hlavní části Wrathionu	11
4.1.1	Generátory hesel	12
4.1.2	Crackery	12
4.1.3	Moduly	13
5	Analýza formátů .ZIP a .7z	15
5.1	Formát .ZIP	15
5.1.1	Struktura souboru	15
5.2	Formát .7z	17
5.2.1	Struktura souboru	18
5.3	Srovnání	19
6	Návrh modulů	20
6.1	Modul ZIP	20
6.1.1	Zjištění informací z archivu	20
6.2	Modul SevenZ	21
6.2.1	Zjištění informací z archivu	22
7	Implementace	23
7.1	Implementace modulu ZIP	23
7.1.1	ZIPFormat	23
7.1.2	ZIPStAESCcrackerCPU	23
7.1.3	ZIPStAESCcrackerGPU	24

7.1.4	ZIPTDESCrackerCPU	24
7.2	Implementace modulu SevenZ	24
7.2.1	SevenZFormat	24
7.2.2	SevenZCrackerCPU	25
7.2.3	SevenZCrackerGPU	25
8	Měření a srovnání	26
8.1	7zip archiv se šifrovanou hlavičkou	26
8.1.1	Srovnání s konkurencí	26
8.2	7zip archiv bez šifrované hlavičky	26
8.2.1	Srovnání s konkurencí	26
8.3	ZIP archiv se šifrovanou hlavičkou	26
8.3.1	Srovnání s konkurencí	26
8.4	ZIP archiv bez šifrované hlavičky	26
8.4.1	Srovnání s konkurencí	26
8.5	7zip archiv s různou velikostí	26
8.5.1	Srovnání s konkurencí	26
8.6	Škálovatelnost modulů	26
8.6.1	Srovnání s konkurencí	26
8.6.2	Srovnání s konkurencí	26
9	Závěr	27
	Literatura	28
	Přílohy	29
	Seznam příloh	30

Kapitola 1

Úvod

Ochrana a zabezpečení soukromých a důležitých informací je v dnešní době často se vyskytujícím tématem na poli informačních technologií. Ať už se bavíme o zabezpečení dat při přenosu po síti nebo o zabezpečení lokálně uložených dat. Dokážeme si asi představit situaci, kdy potřebujeme sdílet informace, ale chceme zajistit, že je budou schopny přečíst pouze osoby, které jsou k tomu určeny.

Výše uvedeného lze dosáhnout šifrováním informací. V dnešní době existuje nespočet možností, jak informace šifrovat. Kvalitu zabezpečení dat značně ovlivňuje výběr použitého šifrovacího algoritmu a dostatečně silného hesla. Pokud použijeme slabou šifru a silné heslo, je šance, že se k Našim datům dostane neoprávněná osoba je výrazně nižší, než když to uděláte naopak.

Často chceme sdílet nebo zabezpečit více než jeden soubor s informacemi. Obecně se pro spojení více souborů různého typu do jednoho celku používají archivy. Jedním z nejrozšířenějších typů souborových archivů jsou formáty .ZIP a .7z.

Tato práce se převážně zabývá analýzou používaných metod zabezpečení a šifrovacích algoritmů u těchto formátů a následně získáváním hesel k takto zabezpečeným souborům. Výsledky analýz jsou použity pro návrh rozšiřujících modulů nástroje *Wrathion*. Práce se také zabývá přiblížením paralelismu a problémů s ním spojených. Jsou zde také popsány základní principy a struktury standardu a frameworku OpenCL.

V kapitole 2 s podíváme na šifrovací a hešovací metody používané formáty archivů. V kapitole 3 si přiblížíme technologii OpenCL, která je použita pro akceleraci pomocí grafické karty v nástroji *Wrathion*. Ten je popsán v kapitole 4. V kapitole 5 jsou zanalyzovány formáty .ZIP a .7z. Na základě poznatků z analýz jsou v kapitole 6 vytvořeny návrhy rozšiřujících modulů *Wrathionu*.

Kapitola 2

Metody pro šifrování a hešování

Chceme-li se bavit o šifrování a hešování musíme si nejprve definovat pojem „kryptografie“.

Definice 2.0.1. „Kryptografie je studie matematických technik spojených s aspekty bezpečnosti informací jako například důvěrnost, integrita dat, ověřování entit a ověřování původu dat.“ [?]

Pojmy „šifrování“ a „hešování“ vyjadřují dva různé přístupy k zabezpečení informací. Oba pojmy vyjadřují použití algoritmů nebo funkcí navržených na základě kryptografických pravidel. i

2.1 Šifrování

Pokud potřebujeme zabezpečit data tak, aby během přenosu nebyla čtena neoprávněnou osobou, která by mohla data jakkoliv získat, bavíme se o šifrování. Pro šifrování potřebujeme heslo, které použijeme pro zamaskování informací tak, aby původní zpráva nebyla čitelná. V případě šifrování však potřebujeme umět data znovu odmaskovat a tím udělat čitelnými [?]. Podle toho rozlišujeme metody na dva typy:

- Symetrické šifry – pro šifrování i dešifrování jsou použity stejné klíče (hesla). Nejznámější metodou je DES, která byla vytvořena v roce 1975 společností IBM. Posléze na to byla standardizována. V současnosti se již skoro nepoužívá, dala ovšem základ dalším používaným šifrovacím metodám. Mezi další známé symetrické šifry patří např.: 3DES, AES, RC4 a jiné.
- Asymetrické šifry – v tomto případě je pro šifrování a dešifrování použit jiný klíč. Tento mechanismus našel své uplatnění hlavně v elektronických podpisech. Ty používají tzv. veřejný klíč a klíč soukromý. Pokud chceme zamaskovat informace použijeme veřejný klíč pro šifrování a soukromý pro dešifrování. Druhá kombinace klíčů slouží k ověření dat a k šifrování.

2.1.1 Triple Data Encryption Algorithm (TDEA, 3DES)

Jedná se o rozšířenou verzi metody DES¹. K vytvoření této metody došlo na základě nedostatečné bezpečnosti metody DES proti útokům hrubou silou. Jedním z požadavků na

¹Specifikace na <http://csrc.nist.gov/publications/fips/fips46-3/fips46-3.pdf>

novou metodu byla zpětná kompatibilita s metodou DES tak, aby společnosti nemusely předělávat své systémy.

TDEA je symetrická bloková šifra využívající kryptografické jádro DES k šifrování 64-bitového bloku dat. Metoda pracuje s 64-bitovým klíčem, ovšem pro šifrování je použito pouze 56 bitů, zbylé bity slouží k detekci chyb.

Metoda používá tři 56-bitové klíče pro své operace. Jednotlivé klíče jsou použity v různých krocích zpracování vstupních dat. Prováděné kroky jsou:

1. šifrování dat pomocí klíče K1,
2. dešifrování dat pomocí klíče K2,
3. šifrování dat pomocí klíče K3.

Metoda může být použita v režimech:

- Klíče jsou reprezentovány na 168 bitech a jsou definovány jako $K1 \neq K2$, $K2 \neq K3$ a $K1 \neq K3$. Každý klíč je tedy unikátní.
- Klíče jsou reprezentovány na 112 bitech. Zde jsou definovány jako $K1 = K3$ a $K1 \neq K2$.
- Posledním režimem je použití jednoho 56-bitového klíče, tedy $K1 = K2 = K3$.

První a druhý režim jsou jedinými možnostmi schválenými standardem jako dostatečné. Třetí režim je použit pouze pro kompatibilitu s DES. Pokud se totiž podíváme na prováděné kroky tak zjistíme, že pokud jsou všechny klíče identické je výstup TDEA identický s výstupem DES při použití stejného klíče [?].

2.1.2 Advanced Encryption Standard (AES)

Tento standard byl vytvořen kvůli nedostatkům šifrovací metody Triple DES v síle šifrování a v rychlosti šifrování dat. Původní název této šifrovací metody je Rijndael. Metoda Rijndael byla vybrána institutem National Institute of Standards and Technology jako nejlépe vyhovující metoda ze všech přihlášených. Standard byl publikován v roce 2001 [?].

Jedná se o symetrickou blokovou šifru používající 128-bitový datový blok s proměnnou délkou šifrovacího hesla. Délka hesla může být 128, 192 nebo 256 bitů. To je reflektováno v názvu metody (AES-128, AES-192, AES-256). Metoda pracuje s daty po bajtech, které případně organizuje do polí nebo dvoudimenzionálních polí bajtů. V metodě AES je použito dvoudimenzionální pole skládající se ze čtyř řádků obsahujících čtyři bajty. Toto dvou dimenzionální pole je nazýváno *State*.

Na začátku šifrování se nakopírují data ze vstupu do pole *State* a nastaví se zaokrouhlovací klíče (*Round Keys*). Poté je, na základě použité délky šifrovacího klíče, x -krát použita zaokrouhlovací funkce. Počet opakování funkce je 10-krát pro 128b klíč, 12-krát pro 192b klíč a 14-krát pro 256b klíč. Funkce se skládá ze čtyř bajtově-orientovaných transformací:

1. nahrazení bajtů pomocí nahrazovací tabulky – nelineární nahrazení bajtů, které funguje nezávisle pro každý byte pole *State*,
2. posun řádků pole *State* o různou hodnotu (offset) – je použit cyklický posun (rotace) vlevo, kde velikost posunu je rovna indexu řádku pole, tedy 0 až 3,

3. smíchání dat v rámci každého sloupce pole *State* – každý sloupec je považován za samostatný polynom čtvrté úrovně, nad kterým jsou prováděny operace,
4. přidání zaokrouhlovacího klíče (*Round Key*) k poli *State* – zaokrouhlovací klíče jsou přidávány pomocí bitové operace XOR provedené nad sloupci pole.

Pro dešifrování je použita inverzní funkce, a protože se jedná symetrickou šifru, je pro dešifrování použito stejné heslo jako pro šifrování.

2.2 Hešování

Hešování se používá k jednosměrnému zabezpečení dat. V tomto případě se nepoužívají hesla pro zabezpečení dat. Jde o kombinaci logických funkcí, bitových rotací, posunů a záměny posloupnosti bitů. Úkolem těchto metod je na vstupu přijmout zprávu o jakékoliv velikosti a na výstup produkovat zprávu o pevné délce.

V případě optimální hešovací funkce nelze pro dvě různé vstupní zprávy obdržet identické zprávy výstupní. Toho lze využít pro bezpečné uložení informací, které není nutné někdy v budoucnosti převést do původního stavu. Těchto vlastností se využívá například při ukládání hesel nebo ověřování, zda nedošlo při přenosu k modifikaci dat. Do této skupiny patří funkce: MD4, MD5, SHA-1, SHA-2 a jiné [?].

2.2.1 SHA-1

Slouží pro hešování zpráv s maximální délkou $2^{64} - 1$ bitů. Jako výstup produkuje 160 bitovou hodnotu tzv. heš (hash). Ten je většinou uveden v hexa-decimální formě pro snížení nároků na uložení a vizuálního zkrácení výstupu [?].

Existují dvě možnosti, jak vytvořit výstupní hodnotu. Jedna vyžaduje více zdrojů, ale ve většině případů potřebuje kratší výpočetní čas. Druhá se spíše hodí pro systémy s omezenými zdroji, které nevyžadují co nejrychlejší zpracování.

2.2.2 SHA-256

Nástupce SHA-1, mající stejná omezení pro vstupní zprávu jako jeho předchůdce, se však liší v délce výstupní hodnoty, která má v tomto případě velikost 256-bitů. To poskytuje podstatně víc možných vypočtených hodnot a sníží se tedy procentuální pravděpodobnost, že dojde ke kolizi vypočtených hodnot pro různé vstupní zprávy, což se používá jako jeden z možných útoků na hešovací funkce [?].

Tato hešovací funkce má taktéž vyšší nároky na zdroje při výpočtu výsledku. Nemá takové paměťové nároky jako její předchůdce. Avšak výpočet je realizován pomocí šesti logických funkcí namísto původních čtyř. Tím se prodlužuje čas potřebný k získání výsledku.

Kapitola 3

Paralelní výpočty na GPU pomocí OpenCL

Dnešním trendem ve vývoji architektur pro výpočetní zařízení je umožnění paralelního provádění úloh. Jedná se o architektury otevírající dveře k znatelnému zvýšení výkonu u zařízení na nich postavených. Dnes již považujeme za normální, že máme více jádrové procesory (CPU), které podporují paralelní zpracování. Ovšem jedním z hlavních představitelů toho trendu jsou grafické výpočetní jednotky (GPU). Existence těchto typů zařízení ústí v potřebu mít prostředky, jak s těmito zařízeními komunikovat a programovat je.

U paralelních aplikací je naší největší prioritou efektivnost využití zdrojů. Důvodem je vysoká pořizovací cena a často i vysoké provozní náklady. Dalším důvodem je také náročnost aplikací na nich běžících. Ty jsou ve většině případů časově velmi náročné. Návrh i programování aplikace využívající paralelismů může být značně náročné. Je zde velký rozdíl v programovacích technikách. Programování paralelních aplikací pro CPU vychází ze zažitých standardů pro práci s pamětí, procesy nebo pro řízení běhu aplikace, používaných pro vývoj klasických aplikací. Oproti tomu programování GPU a jiných specializovanějších zařízení se od těchto standardů velmi liší. Například vytváření obecně použitelné aplikace určené pro běh na GPU je náročné hlavně z hlediska odlišného paměťového modelu a jiné škály funkcí pro práci s ní. GPU ve značné míře využívá operace pro práci s vektory. Největším problémem spojeným s programováním těchto zařízení je škála různých používaných architektur. Faktem je, že všechny modely pro práci se zařízeními (paměťový model, model provádění atd.) se mohou měnit v závislosti na platformě, výrobci či použití hardware.

Takovýto vývoj obecně použitelných aplikací by byl nereálný, protože bychom museli aplikaci vyvinout v desítkách ne-li stovkách verzí pro jednotlivá konkrétní zařízení, na kterých bychom chtěli aplikaci provozovat. Proto se vyskytla potřeba vytvořit univerzální rozhraní, jež by nad specifickými přístupy k programování jednotlivých zařízení vytvořilo univerzální programovací vrstvu, jejíž instrukce by následně byly interpretovány do instrukční sady specifického zařízení. Takovýmto rozhraním je např.: CUDA¹ nebo OpenCL [?].

3.1 OpenCL

Jedná se o otevřený nezaplatněný standard sloužící k zjednodušení a zefektivnění programování paralelních aplikací. OpenCL využívá rozhraní, které pracuje na velmi nízké úrovni, tedy skoro na úrovni samotných fyzických součástí, čímž dosahuje vysoké efektivity. Nad

---

¹Platforma vyvinutá společností NVIDIA určená pro umožnění práce s GPU této společnosti [?].

tímto rozhraním následně vytváří vrstvu pro výpočty, jenž obsahuje pracovní prostředky nezávislé na platformě. Hlavní síla OpenCL je zkombinování paralelních výpočtů aplikace na GPU se zřetěženým rendrováním grafických prvků [?]. Standard:

- Podporuje datově i úlohově založené paralelní programovací modely.
- Definuje konzistentní numerické požadavky vycházející z IEEE 754.
- Definuje konfigurační profil pro přenosná zařízení a vestavěné systémy.
- Zajišťuje efektivní součinnost s OpenGL, OpenGL SE a dalšími grafickými rozhraními.

Nejedná se pouze o standard pro psaní paralelních aplikací, ale i o stejnojmenný framework, který je na tomto standardu postaven. Framework OpenCL zahrnuje programovací jazyky, rozhraní pro programování aplikací (API), knihovny a systém pro běh programu (*runtime* systém).

3.1.1 Architektura OpenCL

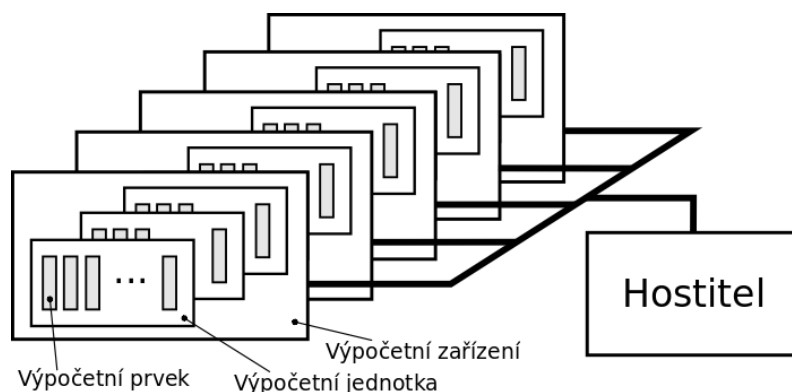
Struktura OpenCL architektury lze popsat hierarchickým modelem následovně:

- model platformy,
- model provedení,
- model paměti,
- programovací model.

Model platformy

Tento model se skládá z hostitele a jednoho nebo více OpenCL zařízení, která jsou rozdělena na jedno nebo více výpočetních jednotek. Ty jsou dále děleny na jeden nebo více výpočetních prvků. Na jednotlivých prvcích se pak provádí výpočetní operace.

Rozdělení na hostitele a zařízení vyžaduje implementovat aplikaci pro obě části. Tedy vytvořit kód pro hostitele a kód pro GPU zařízení (*OpenCL kernel*). Vezmeme-li si jako příklad standardní počítač tak hostitel je CPU a zařízení je GPU, případně více GPU.

Obrázek 3.1: Model OpenCL platformy [?]

Model provedení

Jak již bylo zmíněno aplikace se dělí na dvě části. Zde hovoříme o kernelech a o hostitelově programu, přičemž kernel je ten, kdo provádí výpočty. Tato „práce“ je prováděna pomocí pracovních položek (*work-item*) jenž můžeme sdružovat do pracovních skupin (*work-group*).

Hostitel má za úkol spravovat kontext aplikace a na jeho základě nastavit prostředí, ve kterém bude kernel provádět operace. V prostředí musíme specifikovat a nastavit tyto položky:

- Zařízení – jedno a více zařízení ovladatelných platformou OpenCL.
- Objekty kernelu – OpenCL funkce s přednastavenými argumenty podle vybraného zařízení.
- Objekty programu – zdrojový kód a jeho spustitelná verze, které implementují kernely.
- Objekty paměti – proměnné, ke kterým může přistupovat hostitel i OpenCL zařízení. Instance kernelů během svého provádění operují s těmito objekty.

Hostitel se zařízením komunikuje pomocí front příkazů, do nichž se příkazy rozřadí podle typu operace. Jednotlivé příkazy ve frontě se provádí relativně k ostatním příkazům. Pořadí provádění může být definováno následujícími modely:

- *In-order* – příkazy se provádí a mají efekt tak, jak do fronty přišly.
- *Out-of-order* – pořadí provedení příkazů je omezeno pouze explicitně uvedenými synchronizačními body nebo explicitně definovanými závislostmi na událostech.

Model paměti

Práce s pamětí v OpenCL se značně liší od klasického přístupu, který známe ze standardních aplikací určených pro běh pouze na CPU. Paměťový model OpenCL popisuje obsah, strukturu a chování paměti používané v platformě vytvořené tímto frameworkem.

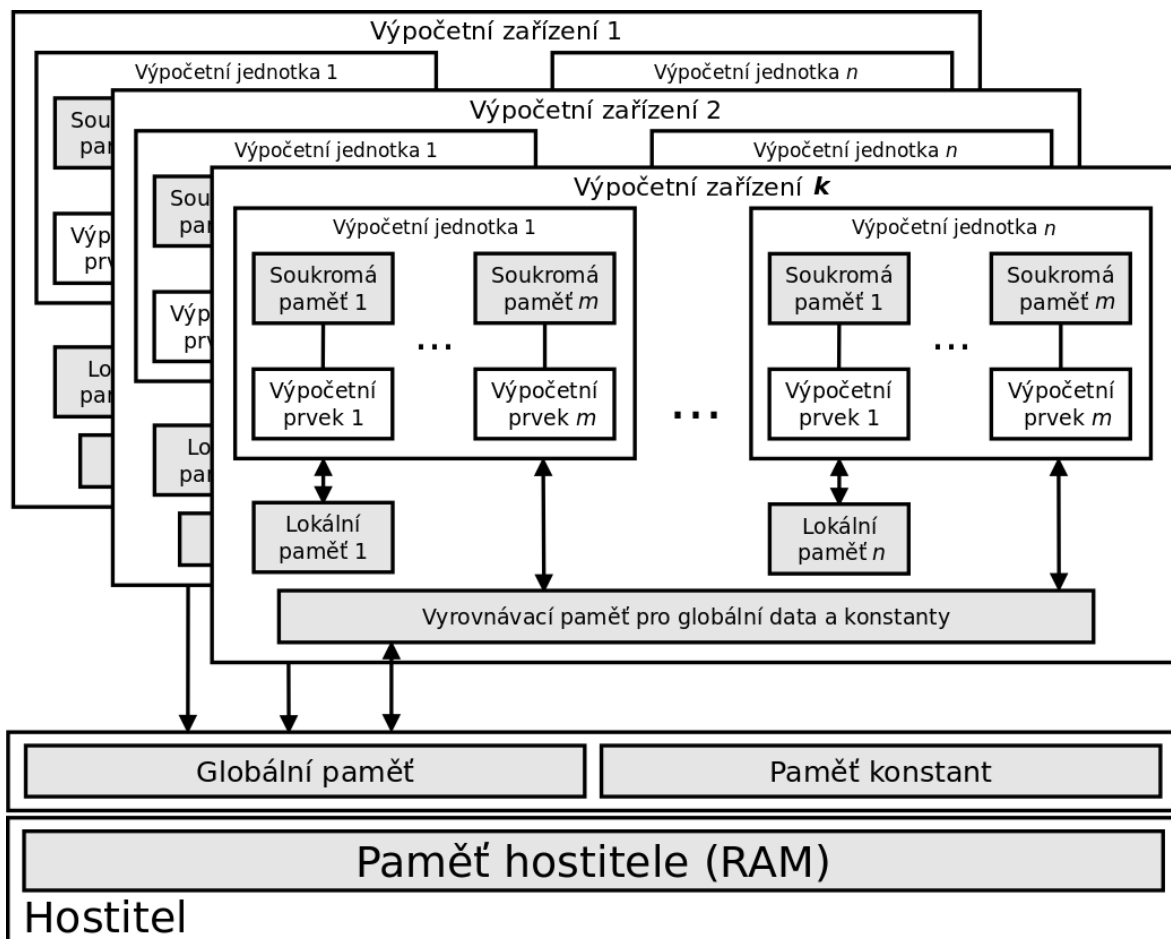
Pro každou aplikaci je třeba přesně definovat, jak přesně bude její paměť vypadat. Model dělíme na čtyři části:

- *Oblasti paměti* – definuje, se kterými oblastmi paměti hostitel a zařízení ve stejném kontextu mohou pracovat.
- *Objekty paměti* – jsou definované v OpenCL API, o správu se stará hostitel i zařízení.
- *Sdílenou virtuální paměť* – jedná se o virtuální adresový prostor přístupný oběma částem aplikace.
- *Model konzistence* – definuje pravidla pro oblasti paměti, které jsou používány více jednotkami naráz a zaručuje, že je dodrženo pořadí operací s pamětí a že jsou data po celou dobu validní. Taktéž definuje synchronizaci nad těmito oblastmi.

Pro nás je nejdůležitější pochopit, jak je paměť strukturována a jak na sebe navazují jednotlivé oblasti. To je nejlépe patrné z obrázku 4.1. Popis struktury:

- paměť hostitele (RAM apod.),
- paměť zařízení,

- *globální paměť* – oblast je přístupná pro čtení i zápis všem jednotkám v kontextu nezávisle na zařízení,
- *paměť konstant* – před zahájením výpočtu je alokována a inicializována hostitelem a v průběhu výpočtu se tato oblast nemění výpočtu,
- *lokální paměť* – oblast je přístupná všem pracovním položkám ve stejné pracovní skupině,
- *soukromá paměť* – oblast je přístupná pouze jedné pracovní položce.

Obrázek 3.2: Struktura paměti OpenCL [?]

Programovací model

Tento model lze také nazvat jako OpenCL framework. Framework se skládá ze třech komponentů. Zde za zmínku stojí OpenCL kompilátor. Ten podporuje pokročilý jazyk SPIR-V a jazyk OpenCL C. Další jazyky mohou být podporovány některými implementacemi kompilátoru.

Kapitola 4

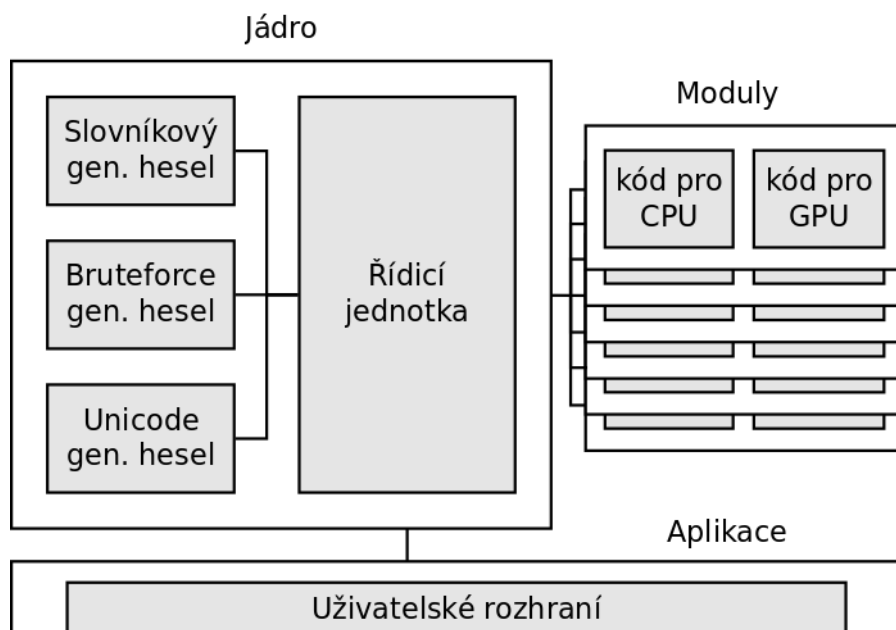
Nástroj Wrathion

Jedná se o nástroj vytvořený Janem Shmiedem v roce 2014 v rámci jeho diplomové práce [?]. Nástroj byl vytvořen pro použití v projektu *Moderní prostředky pro boj s kybernetickou kriminalitou na Internetu nové generace, MV, VG20102015022*.

4.1 Hlavní části Wrathionu

Nástroj slouží ke obnovování hesel pomocí brute-force útoků na tato hesla. Skládá se ze tří částí:

- jádra – zprostředkovávajícího funkcionalitu potřebnou pro crackování,
- modulů – skrze které je zajištěna podpora crackování různých formátů,
- aplikace – umožňující pracovat s frameworkem a moduly pomocí CLI rozhraní.

Obrázek 4.1: Schéma struktury nástroje Wrathion [?]

4.1.1 Generátory hesel

První částí Wrathionu, kterou si rozebereme jsou generátory hesel pro útoky. Jedná se o esenciální funkcionalitu. Bez vygenerovaných hesel nemůžeme na útoky vůbec myslet. V nástroji jsou momentálně implementovány tři typy generátorů:

- *Brute-force* – postupně generuje všechny možné permutace ze zadaných znaků.
- *Unicode* – jedná se o upravený brute-force generátor. V tomto případě je nastavena vstupní abeceda na všechny Unicode znaky a z nich jsou generovány možné permutace hesel.
- *Rule-based* – velmi podobný předchozím variantám ovšem umožňuje specifikovat různá podpůrná pravidla pro generování hesel. Například, že má být první písmeno velké, druhé má být 'a' a že poslední 2 znaky jsou číslice. Toto umožňuje zúžení počtu permutací a tedy snižuje čas potřebný k vygenerování všech jejich variant (tento typ generátoru je teprve ve vývoji).
- *Dictionary* – slovníkový generátor, který využívá externí soubory s často používanými hesly.

Nejčastěji používaným generátorem je brute-force, který je ovšem výpočetně náročný. Jedná se však o snadno paralelizovatelný generátor, proto je příhodně implementován i jako kernel běžící na GPU.

4.1.2 Crackery

Druhou částí jsou samotné crackery, které dělíme podle toho, kdo provádí generování hesel a kdo provádí porovnávání hesel:

CPU cracker

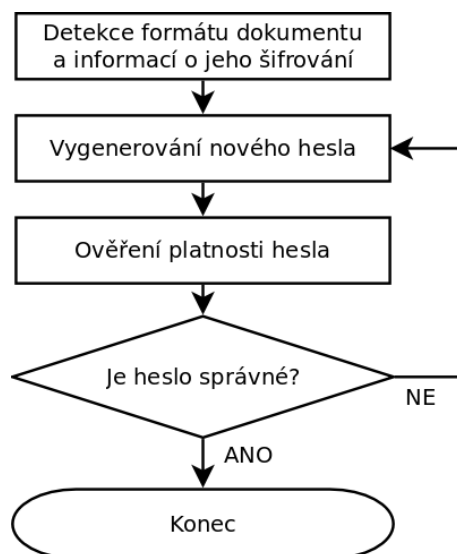
Zde se standardně spustí již předkompilovaný cracker napsaný v C++ (viz. Obrázek 4.2). Není zde žádný větší problém s generováním ani následným ověřováním hesel, ovšem výpočetní síla u paralelizovatelných algoritmů není CPU ani zdaleka tak vysoká jako na GPU. Proto, pokud je to možné, volíme druhou variantu crackeru.

GPU cracker

Cracker může pracovat ve dvou režimech (viz. Obrázek 4.3). V prvním hesla generujeme na CPU a pak je posíláme do paměti GPU, kde jsou crackerem zpracována. To má ovšem velkou nevýhodu v tom, že musíme pořád posílat data z paměti hostitele (CPU) do privátní paměti výpočetního prvku (výpočetní jednotka na GPU).

Druhou a efektivnější možností je generovat hesla přímo na GPU do privátních pamětí čím minimalizujeme množství dat, které musí putovat od hostitele k zařízení. Tímto snížíme výslednou prodlevu výpočtů.

V obou případech je nutné před zahájením jakýchkoliv operací GPU inicializovat OpenCL systém. Tedy vytvořit kontext, fronty příkazů, zajistit načtení a přeložení požadovaného kernelu a až poté nahrát nebo vygenerovat data do/na GPU.

Obrázek 4.2: Proces generování a ověřování hesel na CPU [?]

4.1.3 Moduly

Nástroj je navržen s velkým důrazem na modularitu. V současné době obsahuje pouze tři moduly. Další moduly pro Wrathion jsou ve fázi vývoje.

Modul ZIP

V této práci nás nejvíce zajímá modul ZIP. Ten v původním návrhu obsahuje pouze šifrování obnovování hesel z archivů šifrovaných algoritmy PKZIP, AES-128, AES-192, AES-256, což zanechává prostor pro implementaci dalších, formátem *.ZIP*, podporovaných metod. Zajímavostí je, že tento modul byl schopný v době svého vzniku obnovit heslo šifrovaných *.DOCX* souborů, avšak tento nedostatek u zabezpečení formátu *.DOCX* byl později odstraněn a tento modul již tedy není schopen obnovit heslo u souborů vytvořených po zmíněné aktualizaci.

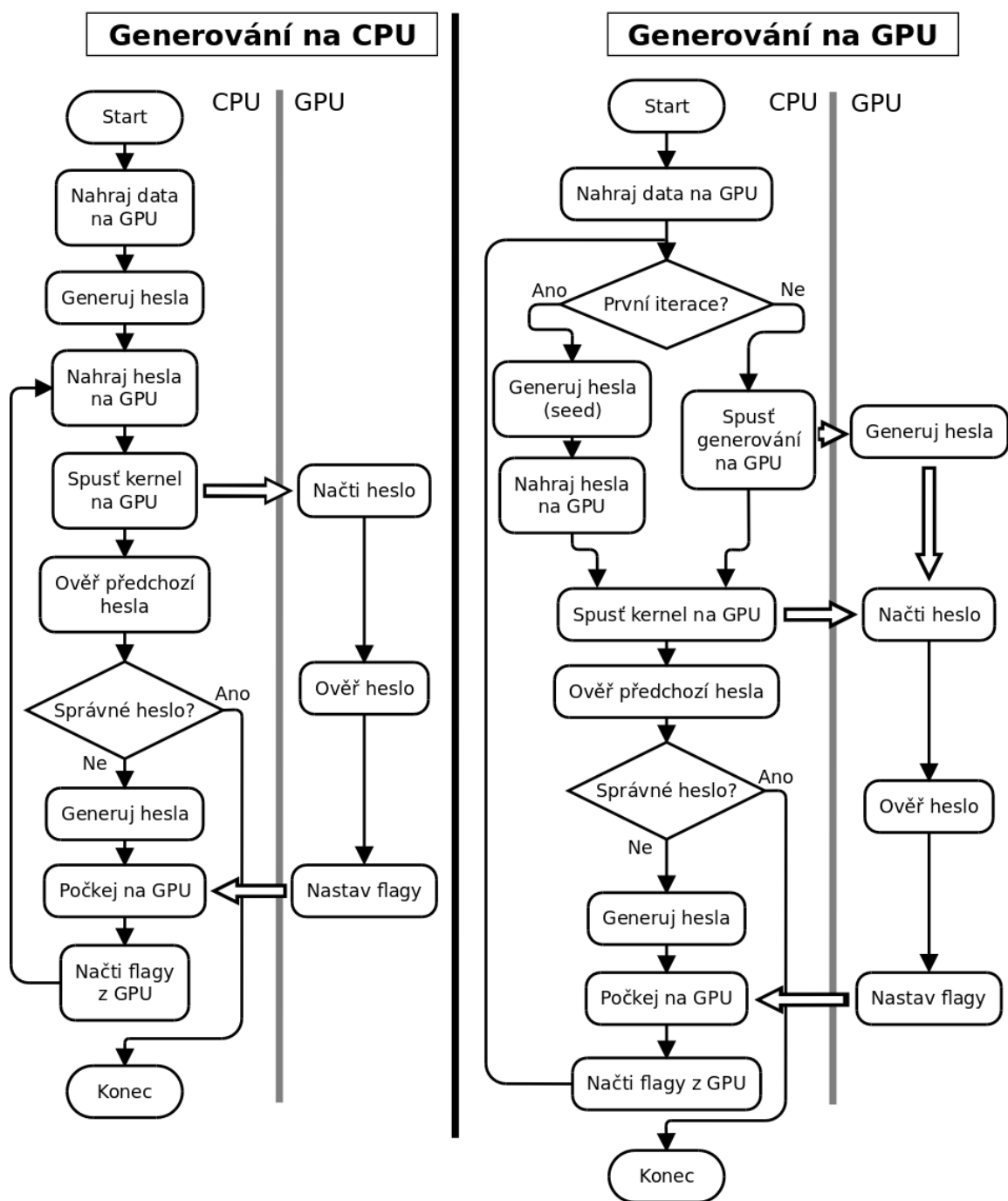
Modul DOC

Další modul pracuje s formátem *.DOC*, který byl pokládán za základní formát aplikace MS Word z balíku MS Office. Tento formát byl s příchodem MS Office 2007 nahrazen formátem *.DOCX*. Nástroj ve své původní podobě obsahuje pouze podporu pro *.DOC* formát. Tvorba modulů pro novější formát *.DOCX* spolu s formáty používanými v jiných aplikacích balíku MS Office je ve fázi vývoje.

Modul PDF

Prozatím poslední vytvořený modul pracuje s formátem *.PDF*. Zde jsou již implementovány bezpečnostní revize 1-5. Nástroj počítá i s implementací revize 6. Vývoj této funkcionality může být započat až po zveřejnění specifikace této revize.

Obrázek 4.3: Proces generování hesel na CPU a ověřování na GPU [?]

Kapitola 5

Analýza formátů .ZIP a .7z

5.1 Formát .ZIP

Jedná se o jeden z prvních formátů souborových archivů, který podporoval kompresi dat. V roce 1989 vytvořil Phil Katz program PKZIP v rámci něhož byl představen nový formát .ZIP. Specifikace formátu .ZIP byla publikována pod veřejnou doménou. Tímto krokem pomohl formátu se stát celosvětovým otevřeným standardem [?]. V roce 2015 byl formát, ve své specifikaci 6.3.3 z roku 2012, přijat Mezinárodní organizací pro normalizaci (ISO) a Mezinárodní elektrotechnickou komisí (IEC) jakožto standard definovaný dokumentem ISO/IEC 21320-1:2015 [?].

Formát podporuje velké množství různých komprimačních algoritmů: Store (bez komprese), UnShrinking, Expanding, Imploding, Tokenizing, Deflating, Enhanced Deflating, BZIP2, LZMA, WavPack a PPMd [?].

Obdobně je to i s podporou různých šifrovacích algoritmů:

- *PKWARE šifrování* – prvotní šifrování,
- *DES, 3DES(112-bit a 168-bit)* – podporováno od verze 5.0 z roku 2002,
- *RC2 (40-bit, 64-bit a 168-bit)* – podporováno od verze 5.0 z roku 2002,
- *RC4 (40-bit, 64-bit a 168-bit)* – podporováno od verze 5.0 z roku 2002,
- *AES (128-bit, 192-bit a 256-bit)* – podporováno od verze 5.2 z roku 2003.

Nastává zde ale problém, že žádný z až už volně dostupných nebo komerčních nástrojů neumožňuje vytvoření archivů se šifrováním DES, RC2 a RC4. Z toho tedy plyne, že pravděpodobnost výskytu archivů šifrovaných těmito metodami je minimální respektive téměř nulová.

5.1.1 Struktura souboru

Archivy jsou soubory obsahující další soubory. Dá se tedy říct, že se jedná o jakési „schránky“, do nichž lze vkládat, ale i vybírat, určité soubory různých typů. U formátu .ZIP lze do archivů navíc ukládat i adresáře a tak ukládat celé struktury tvořené z adresářů a souborů 5.1.

Obsah souboru archivu lze pro lepší orientaci rozdělit na část obsahující definice a data uložených souborů a na část reprezentující organizaci adresářů a souborů.

ZIP signatura
Lokální hlavička souboru 1
Dešifrovací hlavička souboru 1
Data souboru 1
Popisovač dat 1
...
Lokální hlavička souboru N
Dešifrovací hlavička souboru N
Data souboru N
Popisovač dat N
Dešifrovací hlavička archívu
Záznam s extra daty archívu
Centrální adresář
Hlavička souboru 1
...
Hlavička souboru N
Digitální podpis
Záznam konce centrálního adresáře

Obrázek 5.1: Struktura .ZIP souboru [?]

- První část obsahuje záznamy, jenž se opakují pro každý uložený soubor. Jeden takovýto záznam musí obsahovat alespoň lokální hlavičku souboru a data souboru. Pokud je nastaven 3. bit položky *General purpose bit flag* v lokální hlavičce souboru tak musíme ještě počítat s tím, že za data byla přidána sekce *Data description* o velikosti 12 bajtů.
- Druhá část se skládá ze struktury hlaviček centrálního adresáře (Central Directory Header). Počet těchto hlaviček odpovídá počtu adresářů a souborů obsažených v tomto archívu. Hlavička centrálního adresáře začíná signaturou [0x50, 0x4b, 0x01, 0x02], podle které je v souboru identifikovatelný začátek hlavičky. Za ní následují metadata souboru. Např.: datum a čas poslední úpravy obsaženého souboru, velikost před a po kompresi atd. Tato struktura hlaviček je ukončena záznamem konec centrálního adresáře. Ten začíná signaturou [0x50, 0x4b, 0x05, 0x06] a obsahuje informace o tom na kterém disku je soubor uložen, na kterém disku začíná struktura centrálního adresáře a další.

Od verze formátu 6.2 jsou před hlavičkou centrálního adresáře další položky a to hlavička pro dešifrování archívu a záznam o extra datech archívu. Tyto položky byly přidány v závislosti na přidání nové funkce pro šifrování obsahu hlaviček centrálního adresáře.

Řídící struktury definující šifrování

Zatím jsme se bavili pouze o základní struktuře archivu. Nás ale spíše zajímají struktury archivů, jež obsahují soubory v zašifrované podobě. Zda je soubor šifrován lze zjistit z jeho lokální hlavičky nebo z jeho hlavičky centrálního adresáře a konkrétně z prvního a sedmého bitu položky *General Purpose Bit Flag*. Nastavení prvního bitu indikuje, že je soubor šifrován.

- Pokud platí, že není zároveň nastaven i sedmý bit, je za lokální hlavičku souboru přidána hlavička šifrování. Hlavička šifrování se váže pouze k šifrování pomocí tradiční metody od společnosti PKWARE.
- Pokud je nastaven i sedmý bit indikující použití takzvaného „silného šifrování“, hlavička šifrování se negeneruje, ale přidávají se informace o šifrování do hlavičky centrálního adresáře a generuje se záznam s hlavičkou pro dešifrování, jehož část se tváří jako součást dat souboru a nachází se na samém počátku šifrovaných dat souboru.

Informace o metodě šifrování, délce klíče atd., jsou uvedeny v druhé části souboru z důvodů vyšší bezpečnosti. Přesněji v položce *Extra Fields* v hlavičce centrálního adresáře příslušící souboru. Položku *Extra Fields*, poznáme podle její signatury, kterou začíná a má hodnotu [0x00, 0x17]. Další položky obsahují informace o použitém šifrovacím algoritmu, délce klíče pro šifrování a pole příznaků *Flags* definující, zda je archiv šifrovaný, jaká je použita kompresní metoda, co je vyžadováno pro dešifrování, zda je vyžadováno pouze heslo nebo pouze certifikát nebo je možné použít buď heslo, nebo certifikát. Další možnosti závisí na použitém certifikátu.

Záznam pro dešifrování obsahuje o inicializační vektor (IV, sůl), identifikátor algoritmu pro dešifrování, bitovou délku šifrovacího klíče, zašifrovaný vzorek náhodných dat (Erddata) a hlavně o informace pro validaci hesla (VData) a CRC-32 (VCRC32)¹ těchto validačních dat.

5.2 Formát .7z

Vznik tohoto formátu se datuje do roku 1999 a jeho autorem je Igor Pavlov. Stejně jako aplikace 7-Zip a nástrojů spojených s tímto formátem (7-Max, 7-Benchmark). Formát taktéž slouží k vytvoření souborových archivů podobně jako .ZIP. Formát se proslavil hlavně svojí otevřeností a modulární strukturou. Ta umožňuje skládání libovolných kompresních, konverzních a šifrovacích metod.

Mezi podporované kompresní metody se řadí LZMA, LZMA2, PPMD, BCJ, BCJ2, BZip2 a Deflate. Jako výchozí metoda je brána LZMA. Hlavní výhody této metody jsou [?]:

- vysoký kompresní koeficient,
- proměnná velikost slovníku,
- malé nároky na paměť při dekompresi,
- podpora zpracování pomocí multi-threading a hyper-threading.

---

¹ *Cyclic Redundancy Code* - speciální hešovací funkce sloužící pro detekci chyb / změn dat oproti původní hodnotě

Další výhodou formátu je podpora komprese velkých souborů, názvy souborů v Unicode kódování, možnost spojení více souborů do jednoho toku, který je pak teprve komprimován, komprese a šifrování hlaviček archivů a další.

Standardně použitou šifrovací metodou je AES-256 vyžadující 256-bitové šifrovací heslo. Takovéto heslo se vytváří pomocí hešovací funkce SHA-256 z uživatelem zadaného hesla. Pro ještě vyšší zabezpečení je provedeno 2^{19} iterací při každém vytváření hesla. To může mít na slabších zařízeních za následek znatelnou prodlevu, než začne komprese souborů a šifrování.

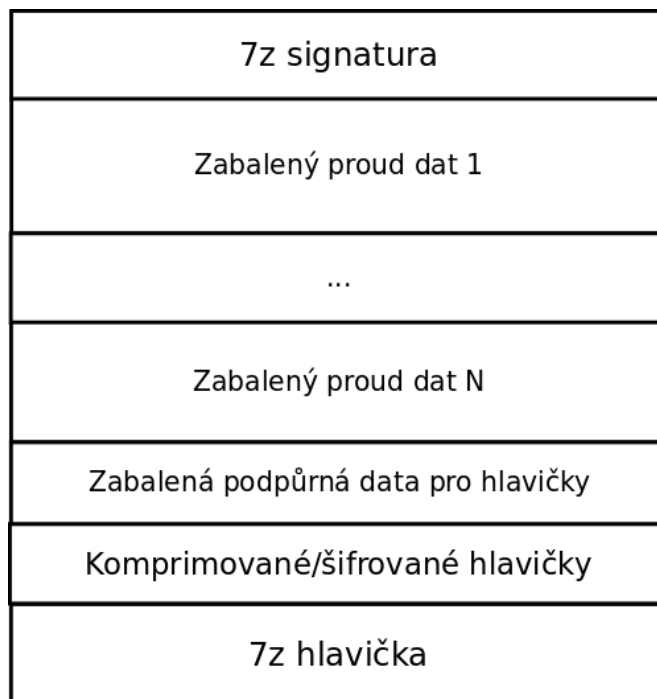
5.2.1 Struktura souboru

Neprázdný soubor tohoto formátu má čtyři části, které v něm musí být obsaženy viz. 5.2. Jedná se o položky:

- První část se nachází hned začátku souboru a jedná se o hlavičku se signaturou (*7zSignature*) ['7', 'z', 0xBC, 0xAF, 0x27, 0x1C] definující začátek souboru daného typu. Za ní v rámci stejné hlavičky jsou informace o verzi archivu, CRC hlavičky a jako poslední jsou položky týkající se pozice následující hlavičky. Najdeme zde relativní adresu (uvedena jako vzdálenost od konce úvodní hlavičky), následuje pak délka další hlavičky a CRC pro tyto dvě položky.
- Druhá část obsahuje zpracovaná data vytvořených proudů, tedy data samostatných nebo případně i spojených souborů po kompresi, šifrování apod.
- Třetí část obsahuje zpracované informace sloužící jako podpůrná data pro hlavičku a její položky.
- Poslední čtvrtá částí je 7z hlavička (*7zHeader*), jejíž začátek je definován v úvodní hlavičce. Tato hlavička má proměnnou délku a strukturu. Je ji tedy potřeba procházet postupně a zjišťovat, které položky jsou přítomny a které ne. K identifikaci jednotlivých položek slouží jednobajtový identifikátor zapsaný v hexadecimální formě. Identifikátory začínají hodnotou 0x00 a končí 0x19. Máme tedy k dispozici 25 položek s různou velikostí, strukturou a položkami. Jedinými povinnými údaji v hlavičce jsou položky značící začátek hlavičky (0x01) a konec hlavičky (0x00). Všechny ostatní položky jsou případně umístěny mezi ně a začínají příslušným identifikátorem [?].

Pro účely této práce nás především zajímá hlavička *7zHeader* a v ní obsahy položek nesoucích informace o proudech dat (0x03 nebo 0x04). V nich konkrétně položka informace o kóderech (0x07), ve které se musíme propracovat k poli bajtů *CodecInfo*. Hodnoty tohoto pole musíme otestovat a zjistit, zda se shodují s identifikátorem standardní šifrovací metody AES-256 + SHA-256 [0x06, 0xF1, 0x07, 0x01] [?]. Zde je třeba také nálezt data o použité kompresi. Kompresní metoda LZMA má identifikátor [0x03, 0x01, 0x01]. Další důležitou položkou pro ověření hesla je CRC šifrovaného souboru.

Tento typ archivu bohužel neobsahuje žádnou jinou metodu ověření hesla než pomocí spočítání a porovnání CRC hodnot. K tomu je nutné nejprve celý soubor dešifrovat a dekomprimovat což značně přidává na náročnosti celého ověřovacího procesu.

Obrázek 5.2: Struktura .7z souboru [?]

5.3 Srovnání

Pokud budeme srovnávat formáty z pohledu komprese, zjistíme, že .7z je dle měření efektivnější než .ZIP². Ovšem nás spíše zajímá zabezpečení.

Šifrování formátu .ZIP metodou PKZIP nemá smysl ani porovnávat s ostatními, neboť se jedná o metodu, která již nedostačuje dnešním bezpečnostním standardům [?].

Pokud se ale podíváme na silnější metody zabezpečení, zjistíme, že formáty jsou z hlediska bezpečnosti vyrovnané. Oba dva podporují AES-256 s využitím nějaké hešovací metody pro zabezpečení hesla. Oba formáty také podporují šifrování hlaviček obsahujících informace o metodách, které jsou používány a jaké soubory obsahují.

Formát .ZIP překonává .7z možností použití elektronických podpisů (certifikát typu X.509v3) k šifrování souborů namísto hesel. 7z tuto funkcionalitu vůbec neobsahuje.

²<http://www.howtogeek.com/200698/benchmarked-whats-the-best-file-compression-format/>

Kapitola 6

Návrh modulů

V této kapitole se podíváme na to, jak z výše popsaných algoritmů, technologií a strukturálních analýz archivů vytvoříme rozšiřující moduly pro nástroj Wrathion. Tato kapitola si klade za cíl obecně popsat, jak se budou soubory jednotlivých formátů procházet. Tedy jaká data se z nich budou číst, jaké operace je potřeba provést nad vygenerovanými hesly a jak se bude provádět ověřování shody hesel.

6.1 Modul ZIP

Jako první si nastíníme modul ZIP. Nemusíme zde řešit návrh celého modulu a všech možností pro formát, ale pouze rozšíření funkcionality o zatím nepodporované metody zabezpečení.

Momentální verze ZIP modulu podporuje pouze staré šifrování PKWARE a šifrování AES. Podpora šifrování AES je však neúplná. Modul momentálně podporuje pouze speciální verzi AES, jež si vytvořili vývojáři nástroje WinZip. Ti si vytvořili vlastní ořezanou AES hlavičku a označili soubor vlastní metodou. Existují ovšem nástroje jako SecureZIP od firmy PKWARE umožňující také zašifrovat obsah archivů pomocí šifrovací metody AES, s níž si současný modul i přes podporu zjištění hesla pro AES neporadí.

Další šifrovací metodou, kterou nabízí nástroj SecureZIP je 3DES. S ním si momentální verze neporadí vůbec a je tedy vhodné tuto funkcionalitu doplnit.

6.1.1 Zjištění informací z archivu

Následující text popisuje postup získávání a zpracování informací nutných pro rozhodnutí, zda se jedná o ZIP soubor, zda je soubor šifrován, jakou metodou je šifrován, jaké jsou inicializační hodnoty použité při šifrování apod. To vše je potřeba pro rozšíření funkcionality modulu. Popis se primárně nesoustředí na získání dat pro již implementované funkce, ale pouze dat důležitých pro rozšíření funkcionality modulu (detailní popis hlaviček a hodnot v nich je v sekci 5.1.1):

1. Zjištění signatury – podíváme se na první 4 bajty a porovnáme je se signaturou [0x50, 0x4B, 0x03, 0x04]. Tím ověříme, zda se jedná o ZIP soubor.
2. Přečtení *General purpose bit flag* – hodnotu příznaků získáme z lokální hlavičky prvního souboru.

3. Analýza příznaků – zjišťujeme zda jsou nastaveny první a sedmý bit příznaků na hodnotu 1. Pokud nalezneme šifrování u jednoho souboru předpokládáme, že všechny ostatní soubory jsou taktéž šifrované a že byla použita stejná šifrovací metoda. Pokud je nastaven i 13. bit musíme provést čtení dešifrovací hlavičky archivu a pomocí ní dešifrovat celou strukturu centrálního adresáře. Postup dešifrování je identický s dešifrováním souborů.
4. Přečtení *Compression method* – z některé z hlaviček souboru. Tato položka nás zajímá, pouze pokud byly bity jedna a sedm příznaků nastaveny na hodnotu 1. Číslo uvedené v této položce nám dovoluje zjistit, zda byla použita šifrovací metoda WinZip AES (hodnota 99). Použití jiné hodnoty indikuje použití některé z dalších šifrovacích metod definovaných ve specifikaci formátu .ZIP [?].
5. Přečtení *Extra fields* – potřebujeme najít hlavičku s daty o šifrování, která se může vyskytnout pouze za hlavičkou souboru v centrálním adresáři. V tomto kroku zjistíme informace o použité šifrovací metodě, délce klíče atd.
6. Získání hodnot hlavičky pro dešifrování – nachází se před uloženými daty souboru. Potřebujeme získat použitá inicializační data potřebná pro šifrovací s dešifrovací funkce. A také data pro ověření hesla včetně jejich kontrolního součtu (CRC32).

Jakmile takto získáme všechna potřebná data, přesuneme se k hledání použitého hesla. Tento proces bude možné realizovat za využití CPU nebo GPU. Pro obě tato zařízení je nutné vytvořit samostatný kód. Kód pro CPU čistě v jazyce C++ s možností využití některých již implementovaných funkcí a generátorů obsažených v nástroji Wrathion. Pro GPU je třeba vytvořit kód v C++, který poběží na CPU a bude inicializovat GPU a rozdělovat práci pracovním jednotkám na ní umístěných a poté kernel v OpenCL pro implementování kernelu, který poběží na pracovních jednotkách. Avšak v obou případech půjde o totožný Algoritmus 1.

Algoritmus 1: Princip ověření vygenerovaného hesla pro ZIP archiv

---

```

vstup : Data získaná z hlavičky pro dešifrování (IV, Erd, Dlen, Data)
výstup: Poslední vygenerované heslo
repeat
    heslo = generujHeslo ()
    odvozene_heslo = odvodHeslo (SHA1(heslo))
    rd = desifruj (Erd, odvozene_heslo, IV) /* Random hodnota pro šifrování */
    odvozene_heslo = odvodHeslo (SHA1(rd + IV))
    desifrovana_data = desifruj (Data, odvozene_heslo, IV)
    CRC = *(uint32*)&Data[Dlen-4]          /* Poslední 4 bajty jsou CRC */
until (CRC != spocitejCRC32(Data, Dlen - 4))

```

6.2 Modul SevenZ

V tomto případě se jedná o úplně nový modul. Bude tedy potřeba nadefinovat všechny struktury potřebné k provozu modulu v rámci nástroje Wrathion a implementovat metody šifrování, hešování, odvozování hesel a jiné používané formátem .7z.

6.2.1 Zjištění informací z archivu

Archiv formátu .7z v sobě, stejně tak jako .ZIP archiv, nese informace nutné pro umožnění dešifrování souboru. V tomto případě je však o něco složitější je získat. Struktura 7z archivu je hodně komplexní a proměnlivá. Struktura hlaviček do značné míry připomíná databázi. Pro detailní porozumění struktuře řídicích dat formátu je třeba nahlédnout do souboru 7zFormat.txt [?]. Potřebné informace lze získat následujícím značně zjednodušeným teoretickým postupem:

1. Ověříme signaturu – jedná se o prvních 6 bajtů souboru, které musí odpovídat hodnotě v sekci 5.2.1.
2. Přejdeme na pozici 6 bajtů za signaturou, kde prvních 8 bajtů obsahuje pozici hlavičky. Na dalších 8 bajtech je délka hlavičky.
3. Přejdeme na začátek hlavičky.
4. Přejdeme na záznam se signaturou 0x06, ze kterého získáme pozici dat k níž přičteme 32.
5. Přejdeme na záznam se signaturou 0x09, ze kterého získáme délku proudu dat.
6. Přejdeme na záznam se signaturou 0x0B, ve které hledáme hodnoty [0x06, 0xF1, 0x07, 0x01] a [0x03, 0x01, 0x01] značící 7zAES a LZMA.
7. Získáme z nich data – inicializační vektor, počet iterací použití SHA256 (defaultně 19) pro 7zAES a inicializační data slovníků pro LZMA.
8. Přejdeme na záznam se signaturou 0x0A, ze kterého získáme CRC dat souboru.

Jakmile tato data získáme můžeme se přesunout k hledání hesla. Tento proces, popsáný Algoritmem 2, lze plně realizovat pouze na CPU. Formát 7z totiž může obsahovat soubory o velké velikosti, které by se nemusely vejít do paměti GPU. Musíme zde vzít totiž v potaz, že potřebujeme mít v paměti prostor o velikosti souboru pro každou výpočetní jednotku GPU, na které poběží kernel. Řešení tohoto problému je popsáno v sekci 7.2.2.

Algoritmus 2: Princip vytvoření hesla pro dešifrování pomocí 7z

---

vstup : Data získaná z hlaviček

výstup: Poslední vygenerované heslo

repeat

heslo = generujHeslo ()

klic = derivuj_heslo(heslo, iteraci) desif_data = desifruj_data(klic, IV, sif_data) data = dekomprimuj(desif_data, lzma_data)

until ($CRC! = \text{spocitejCRC32}(\text{data})$)

Kapitola 7

Implementace

Tato kapitola se věnuje popisu implementace přidáné funkcionality modulu ZIP a nového modulu pro 7z do nástroje Wrathion. Jsou v ní také zmíněny použité knihovny a verze použitých knihoven implementujících dešifrovací a dekomprimační metody. Kapitola je rozdělena do dvou částí, každá reprezentující jeden z formátů jimiž se tato práce zabývá.

7.1 Implementace modulu ZIP

Jak již bylo zmíněno tento modul bylo třeba pouze obohatit o určité nedostatky, které se týkaly především podpory metod šifrování. Konkrétně se jedná o metody šifrování souborů AES a DES a také o metodu umožňující šifrování *Central Directory* záznamu. Tyto metody jsou definované ve standardu formátu ZIP vydaném firmou PKWARE v rámci APPNOTE.txt [?] a používány v nástrojích z rodiny SecureZIP od PKWARE.

7.1.1 ZIPFormat

Tato třída slouží ke čtení potřebných informací z archívu na vstupu. Získává tedy informace o tom jaká šifrovací metoda byla použita na základě čehož pak hledá další pro nás důležitá data ve struktuře souboru. Data jsou ukládána do struktury *ZIPInitData*, která je použita pro inicializaci nových instancí tříd crackerů.

Třída byla upravena tak, aby byla schopna detekovat výše zmíněné metody a uložit data potřebná pro následné ověřování hesel.

7.1.2 ZIPStAESCrackerCPU

Jedná se o třídu s implementací pro ověření hesla metodou AES čistě na CPU. Třída obsahuje funkci pro ověření hesla *checkPassword()* a funkce *derive()*, *derive_key()* a *sha1()* pro vytvoření šifrovacích klíčů.

Třída využívá implementace šifrovací funkce AES použité v nástroji UnRAR, kde je implementována jako třída Rijndael pod licencí Public Domain. Datové typy použité v převzaté třídě byly pozměněny tak, aby odpovídaly typů používaným v našem nástroji.

Obě derivační funkce vytvářejí blok, který odpovídá funkci *CryptDeriveKey()* z MS CryptoAPI [?]. Funkce *sha1()* je převzata z dříve implementovaných částí modulu ZIP.

Funkce *checkPassword()* implementuje algoritmus 1 jenž slouží k ověření hesla získaného z generátoru. Algoritmus je odvozen algoritmu uvedeného v APPNOTE.txt začínajícího na řádce 2720.

7.1.3 ZIPStAESCcrackerGPU

Tato třída obsahuje implementaci pro ověření hesla metodou AES na GPU. Tato třída slouží pouze k vytvoření, inicializování a předání paměťových objektů (zásobníků) OpenCL kernelu *zip_staes_kernel*. To je realizováno ve funkci *initData()*.

K ověření hesla je realizováno GPU kernelem. Na CPU se po zjištění nálezu provede pouze kontrola voláním funkce *verifyPassword()*. Tato funkce využívá objektu s typem třídy *ZIPStAESCcrackerCPU* a volání jeho funkce *checkPassword*, která je volá s kernelem označeným heslem na vstupu.

zip_staes_kernel

Kernel je na napsán v jazyce OpenCL C jeho funkcionalita odpovídá funkci *checkPassword()* ze třídy *ZIPStAESCcrackerCPU*. Implementačně je zde jeden znatelný rozdíl. Dynamické vytváření Sbox tabulek pro AES je nahrazeno konstantními tabulkami.

7.1.4 ZIPTDESCrackerCPU

Jedná se o třídu obsahující pokus o implementaci metody 3DES pro CPU. Jedná se o třídu velmi podobnou třídě *ZIPStAESCcrackerCPU*. Jediným rozdílem je funkcí pro 3DES z knihovny OpenSSL namísto funkcí pro AES.

Tuto třídu se mi bohužel nepovedlo zprovoznit. Příčinu problému s funkčností vidím v přidávání paritních bitů ke klíči a inicializačnímu vektoru, jenž je knihovnou vyžadováno. Dalším problémem s laděním tohoto problému je, že se mi nepovedlo nalést ani žádný Open Source archivační program, který by uměl takovýto soubor dešifrovat. To značně komplikuje proces ladění, když není možné porovnávat rozdíly v hodnotách v jednotlivých krocích.

7.2 Implementace modulu SevenZ

V tomto případě bylo třeba vytvořit úplně nový modul. K tomu bylo třeba vytvořit soubory *SevenZModule.cpp*, *SevenZFormat.cpp* a soubory pro CPU a GPU cracker. Soubory v sobě nesou stejnojmenné třídy implementující funkce vyžadované pro správnou komunikaci s naším nástrojem.

7.2.1 SevenZFormat

Podobně jako třída *ZIPFormat* i tato slouží k získání a zpracování informací uložených v archivu. Pro uložení byla vytvořena struktura *SevenZInitData* skádající se z položek základních datových typů, ale také z dalších vytvořených struktur. Mezi ně jmenovitě patří *SevenZCoder*, *SevenZFolder* a *SevenZPackInfoHdr*, které reflektují položky obsažené ve struktuře hlavičky souboru. Tento přístup k uložení dat byl zvolen na základě již zmíněného problému jímž je, že struktura hlavičky u formátu .7z je značně komplikovaná a proměnná. Čtení struktury ulehčují odpovídající funkce v této třídě.

Třída mimo jiné obsahuje funkci *SevenZUINT64()* implementující dekodér 64 bitových bezznamýnkových čísel. Tohoto kódování velkých čísel je ve formátu .7z použito k redukování paměťového prostoru potřebného k uložení takového čísla. Ve zkratce to funguje tak, že počet jedniček v nepřerušené řadě začínající na nejvyšších pozicích v prvním bajtu určuje kolik následujících bajtů se ještě váže k tomuto číslu. Zbytek prvního bajtu za prvním výskytem nuly je použit k uložení hodnoty nejvýznamnějšího bajtu [?].

7.2.2 SevenZCrackerCPU

Tato třída obsahuje implementaci funkcí potřebných pro ověření hesla na CPU. Stejně tak jako všechny ekvivalentní třídy v ostatních modulech i tato obsahuje funkci *checkPassword()* a pak funkce pro vytvoření klíče pro dešifrování a funkci se starající se o samotné dešifrování a dekompresi dat.

Funkce pro dešifrování a dekompresi byly převzaty z nástroje 7zip vytvořeného autorem formátu .7z Igorem Pavlov, tyto funkce vytvořil pod licencí Public Domain. Díky tomu, že nástroj 7zip je napsán v C / C++ nebylo třeba nijak do funkcí respektive tříd vůbec zasahovat. Funkce *hash()* vytvářející klíč pro dešifrování byla také značně inspirována zdrojovými kódy 7zip-u.

Ve funkci *checkPassword()* je použita rychlostní optimalizace sloužící k redukci času potřebného k určení zda se může jedna o správné heslo. Optimalizace funguje následujícím způsobem:

1. Zjistíme jestli jsou data pro dešifrování velká alespoň 32 bajtů. Pokud jsou menší tak se optimalizace nepoužije.
2. Vezmeme prvních 16 bajtů dat.
3. Provedeme nad nimi operaci dešifrování.
4. Ověříme hodnoty na začátku dešifrovaných dat. Pokud je první bajt roven 0x00 (pevná první hodnota dat dekomprimovatelných LZMA) nebo pokud se první tři bajty rovnají 0x0104006 (posloupnost signatur v hlavičce archivu typu .7z) tak pokračujeme podle Algoritmu 2 pro celé data souboru. Jinak heslo zahodíme a jdeme o začátku s novým heslem.

7.2.3 SevenZCrackerGPU

Jak již název naznačuje jedná se o třídu s implementací funkce pro inicializaci dat na GPU a s funkcí pro ověření hesla získaného z GPU. Ačkoliv to vypadá velmi podobně je zde jeden velký rozdíl v tom, kdy a jak dostaneme správné heslo. S jistou nadsázkou se dá říct, že se jedná o třídu provádějící obnovení hesla na CPU s jistou formou heuristiky.

Formout heuristiky jsou kroky 1 - 4 optimalizace popsáné v předchozí podkapitole. Rozdíl oproti CPU implementaci je ten, že filtrování hesel obstarává GPU a nemusíme ho tedy provádět na CPU. Teoreticky by nám tímto způsobem filtrování snížil počet hesel zhruba 256-krát v případě, že šifrovaná data jsou i komprimovaná data. V případě, že se bavíme archivech .7z, které obsahují pouze jeden soubor a jejich hlavička tedy před šifrováním není komprimovaná, pak se dostáváme daleko větší redukci hesel.

sevenz__aes__kernel

Kernel obsahuje přepis tříd převzatých z nástroje 7zip. Jediné modifikace těchto tříd jsou provedeny nahrazením funkcí pro generování AES a SHA256 tabulek za konstantní tabulky. Kernel jako takový provádí pouze filtraci hesel pro CPU.

Důvodem proč neprovádíme všechny kroky na GPU je poměrně jednoduchý. GPU nemá dostatek paměti na to, aby mohla obsahovat několik instancí dat k dešifrování. V archivu mohou být obsaženy soubory o velikosti několika gigabajtů a není tedy v naší moci takto velký shluk dat vměstnat. Pokusy o vměstnání několika instancí takovýchto dat je tedy naprosto nereálné.

Kapitola 8

Měření a srovnání

8.1 7zip archiv se šifrovanou hlavičkou

8.1.1 Srovnání s konkurencí

8.2 7zip archiv bez šifrované hlavičky

8.2.1 Srovnání s konkurencí

8.3 ZIP archiv se šifrovanou hlavičkou

8.3.1 Srovnání s konkurencí

8.4 ZIP archiv bez šifrované hlavičky

8.4.1 Srovnání s konkurencí

8.5 7zip archiv s různou velikostí

8.5.1 Srovnání s konkurencí

8.6 Škálovatelnost modulů

8.6.1 Srovnání s konkurencí

8.6.2 Srovnání s konkurencí

Cil: Zjistit rychlost crackovani 7zip archivu se sifrovanou hlavickou pro ruzne dlouha hesla.

Cil: Zjistit rychlost crackovani 7zip archivu bez sifrovane hlavicky pro ruzne dlouha hesla.

Cil: Zjistit rychlost crackovani ZIP archivu bez sifrovane hlavicky pro ruzne dlouha hesla.

Cil: Porovnat rychlost crackovani 7zip archivu bez sifrovane hlavicky pro ruzne velke soubory.

Cil: Porovnat rychlost crackovani ZIP a 7zip archivu pri pouziti vice grafickych karet.

Cil: Porovnat me moduly a kernely s konkrurenci.

Kapitola 9

Závěr

Obsáhnout všechny možnosti a nastavení analyzovaných formátů je značně náročný proces, který ve většině případů ani nestojí za námahu. Důvodem je nízký počet dostupných nástrojů schopných tyto hodnoty nastavit, což platí hlavně pro formát ZIP.

Struktury jednotlivých formátů byly popsány tak, aby bylo možné chybějící nebo nejasné informace dohledat ve specifikacích formátu a nebylo nutné složitě hledat, o jaké hodnoty se jedná. Zde je nutno podotknout, že, jak již bylo zmíněno, struktura 7z souboru je hodně komplexní a proměnná. Bohužel dokumentace tohoto formátu je značně nedostačující a je tedy nutné strávit hodně času studiem struktury, zdrojových kódů a fóra vývojáře pro získání dalších a detailnějších informací.

Návrh rozšíření modulu pro ZIP by měl z většiny odpovídat tomu, jak bude rozšíření vypadat po jeho implementaci. Také na základě průzkumu v tomto odvětví by rozšířený modul měl být napřed před konkurencí. Některé známé nástroje totiž mají podporu pouze pro WinZip AES a PKWARE šifrování (John the Ripper) nebo momentálně neposkytují funkcionalitu k formátu .ZIP (oclHashcat).

U modulu 7z se jedná spíš o teoretický nástin, jak by mohl modul vypadat a jak by mohly jednotlivé části algoritmu fungovat. Některé důležité informace totiž nejsou nikde detailně popsány. Hledání informací ve zdrojových kódech 7zip-u je díky absenci komentářů a vysoké abstrakci kódu značně náročné a zdlouhavé. Návrh modulu bude tedy potřeba pravděpodobně modifikovat na základě informací zjištěných během implementace jednotlivých částí modulu.

Během implementace bude zapotřebí vytvořit dvě verze obou modulů. Jednu verzi běžící pouze na CPU a druhou, která bude podporovat paralelní zpracování na GPU. V návaznosti na implementaci bude potřeba provést měření rychlosti a srovnání s dalšími nástroji. Podle výsledků srovnání jde odhadnout, jak moc optimální náš modul je a zda je potřeba jej upravit a vyladit nebo zda je v rámci možností optimalizován.

Doplnit: Wrathion by sel rozšířit o možnost zasílat z GPU i hashe do CPU pro false positive hesla u 7z. Cimz by se 7z Crackovani urychlilo. Taky by bylo dobry provade kontrolu false positive hesel ve vice vlaknech aby se to urychlilo.

Literatura

Přílohy

Seznam příloh